

Патријарх Порфирије: Тамо где је Господ ту је истинска слобода

У молитвеном присуству Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија, светом Литургијом пређеосвећених дарова у цркви Свете Тројице у Земуну началствовао је Преосвећени Епископ марчански г. Сава.

Том приликом, обављена је света тајна исповести свештенства архијерејског намесништва земунско-новобеоградског. Том приликом, Његова Светост Патријарх је беседио:

У име Оца и Сина и Светог Духа. Храм сам по себи и по преимућству место је истинске и праве људске слободе зато што се у храму служи света Литургија, а света Литургија је присуство Царства небеског међу нама на земљи, Царства небеског које је реалност присуства Божјег и Његове благодати и свих оних који су крштени у име Свете Тројице и које је љубављу својом помиловао. Тамо где је Господ ту је истинска слобода зато што слобода није везана искључиво и само за наш избор. Не састоји се слобода у томе да

бирамо шта ћемо чинити, како ћемо се понашати, како ћемо говорити као израз онога што нам срце жели. Слобода је у томе да очистимо своје срце. Када данас многи говоре да човек треба да чини оно што му жели срце, што је израз његових жеља и да је тада слободан, заборављају чињеницу да није свако срце слободно, да срце може бити поробљено страстима, грехом, острашћеним жељама, да може пре свега бити поробљено самољубљем, егоизмом, гордошћу.

Ако тако заробљеним срцем хоћемо да остваримо слободу чинећи оно што нам јесте жеља срца, онда је засигурно да и наше речи, наше мисли, да наша дела неће бити слободна. Слобода која извире из Христа, која се темељи у Христу, јесте слобода која се шири и простире и пре нашег доласка у овај свет, али и после доласка у свет. Како можемо говорити о било каквој врсти слободе када смо сужњи, најбеднији, најјаднији сужњи пролазности и смрти?! Шта човек може учинити да би додао и један педаљ своме расту? Шта год чинио, колико год био паметан, способан, учен и имао имања, ништа му то не помаже у жељи да продужи свој живот, а камоли да га учини сталним, тј. вечним. Стога тамо где царује смрт и где нема Христа не можемо говорити о слободи. Тек када уђемо у простор слободе вечности, заједнице са Богом, можемо размишљати о свакој другој врсти слободе, али тек пошто благодаћу Божјом будемо преображени изнутра и споља. Отуда су најслободнији светитељи Божји, а нама је Бог дао да као Његова деца, као део Цркве Његове, учествујући у светој Литургији окусимо ту слободу. Окусивши радост, живећи у миру са Богом, онај који је имао за тренутак искуство лепоте молитве као заједничарења са Богом, као успостављања јединства са Богом, тај разуме о чему говоримо и тај разуме шта је пост и шта је истинска и права слобода. Зато и не треба да нас чуди што сабирајући се у храму, а потом и у порти храмова, и наша Црква кроз историју, али и наш народ, започињали су многа велика дела која су била дела изграђивања идентитета нашег народа који је био увек запечаћен Христом.

Данас смо се овде сабрали јер је такав обичај да током Часног поста, иако наравно то није једини тренутак и моменат током поста, организовано имамо исповест свештенства, исповест на коју Црква позива сваког од нас, јер исповест јесте пројава духовног стања у којем се налазимо, а то стање би требало да буде стање покајања. Дакле, не само моменат када дођемо у храм и када клекнемо у епитрахил свештеника и покушамо да сагледамо шта то носимо у себи, какви су наши промашаји и греси, шта нас спутава да живимо истински слободно пуним плућима у Господу, већ покајање треба да буде амбијент и атмосфера у којој живимо, зато што покајање није потврда наше

слабости, како понекад људи који нису у Цркви разумеју покајање и исповест. Покајање је борба са својим немоћима и слабостима, са оним што Свето Писмо из Старог и Новог Завета, тј. искуство наше Цркве, назива грехом. Грех је погрешан начин живота; грех је погрешно функционисање; грех је погрешна употреба дарова које смо добили од Бога како бисмо кроз дарове које имамо славили Бога и трудили се да успоставимо заједницу љубави са ближњим. Грех је погрешна употреба тих дарова пре свега усмерена на реализовање свог егоизма, самољубља, усмерена на то да све подредимо себи, да на крају и творевину Божју и ближње, браћу нашу, видимо као неког ко треба да послужи нашим појединачним циљевима и интересима. Грех је, дакле, трошење дарова које смо добили од Бога на погрешне вредности. Дарове смо добили као кредит од Бога, као нешто у шта треба ми да уложимо свој труд у смирењу, љубави, молитви и свакој врлини, како бисмо онда дарове умножавали, да свако оно што је његов лични дар доведе до максимума и да у пуноћи, благодарећи Богу, слави Њега, али са друге стране, да исто тако у пуноћи кроз дар и таленат који има дарује себе другом човеку и исто тако кроз тај дар да прими дар другог човека, тј. ближњег свога. Тада изграђује заједницу као заједницу Цркве, заједницу Тела Христовог, заједницу деце Божје, заједницу браће и сестара у којој свако има своје место, своју непоновљиву вредност и где свако може да допринесе ономе што је заједничко. Отуда је покајање покушај да кад год препознамо неку странпутицу у своме животу враћамо се на пут који нас води ка Богу. Пошто се свакодневно безброј пута дешава да и мишљу и речју и делом падамо потребно је да свакодневно да безброј пута то препознамо и устајемо и Богу се враћамо. Колико год пута смо пали – толико пута да устанемо. То је оно што Бог од нас очекује; да никада не пристанемо на то да је пад, да је грех наше нормално и природно стање, јер то је заправо хула на Духа Светог.

Ако очувамо у себи потребу за Богом, имаћемо и непрестану атмосферу покајања у своме животу, покајања које неће бити малодушност, које неће бити униније, које неће бити депресија, него које ће бити радост, радосна туга, како кажу свети Оци, где ћемо увек бити нерасположени, тужни што смо се удаљили од Бога, али исто тако – попут сина из приче о Блудном сину – кад год препознамо да смо далеко од Бога и пожелимо Њему да се вратимо бићемо испуњени и снагом и ентузијазмом, бићемо испуњени радошћу, јер ћемо тада прогледати духовно и видети да нас Бог бескрајно воли и прихвата такве слабашне и немоћне и лошије и горе од других, јер је Он Онај по чијој смо слици и прилици створени и хоће да сви људи дођу до познања истине и да се спасу.

У току овога поста, као и сви, ми свештеници имамо прилику да интензивније поведемо рачуна о себи и својој души, о своме спасењу, о својим ближњима, да будемо спремни на жртву, да отрпимо увреду, да не будемо лаки на осуду и на суђење, да не будемо брзи у прејаким речима, да избегавамо сваку врсту клеветања и оговарања. Све нас то поробљава, све нас то чини управо нерасположеним, све нам то узима радост, све нам то отима мир, све нам то помућује ум и срце. Ако смо изван атмосфере покајања и прихватимо стања промашаја као нормална, одвајамо се једни од других, постајемо усамљеници без обзира да ли смо окружени мноштвом људи или живимо у формалној усамљености.

Нека би Бог дао да интензивније – ево, хвала Богу превалили смо већи део пута – у току овог поста поведемо рачуна о свом унутарњем бићу, о својој души, о свом унутарњем духовном животу, да прибегавамо и светој тајни исповести, да се трудимо да живимо у покајању, да приступамо и Светој Чаши, јер без Тела и Крви Христове ми смо једноставно без лека који нам даје снагу да носимо свој крст, али и више од тога, могућност да имамо искуство реалне опипљиве заједнице са Богом.

Нека вас све Господ благослови и да да у радости дочекамо празник Васкрсења Христовог, празник победе над смрћу, које је и наша Пасха, наше Васкрсење у Христу, Једноме Спаситељу и Господу, коме нека је слава у векове векова. Амин!

[προγραμμα](#)

[spc.rs](#)